

DIDYSIS ŠEŠTADIENIS

Šiandien Bažnyčia įžengia į didelę tylą, kuri kyla iš Jėzaus Kapo paslapties. Tyla gaubia mūsų bažnyčias, nes jose nebėra Eucharistijos. Mūsų bažnyčios – tuščios... Vis dėlto tikiuosi, kad mūsų širdis yra pilna. Toks yra Bažnyčios ugdymas, mokantis mus suprasti, jog tikrasis tabernakulis yra mūsų širdis. Esame tyloje, nes laukiame velykinio Prisikėlimo šventimo. Bet mes nelaukiame, kad Jėzus prisikeltų - tai jau įvykę! Nelauksime ir Liturginės valandos - ji nemaitina mūsų tikėjimo. Tad ko gi mes laukiame?

Šis laukimas - tai Bažnyčios ugdymas.

Žvelgdami į Evangeliją matome, jog šventosios moterys labai nederamai laukė. Jos laukė šabo pabaigos ir nekantravo, kada galės pasiekti Kristaus kapą. Juk viskas taip greitai įvyko. Kristaus kūnas net nebuvo pateptas, tik suvyniotas į drobule. Kai tik galės, moterys eis užbaigti mirusiųjų liturgijos apeigos. Šabo įstatymas jas labai liūdina: reikia laukti...

Nemanau, kad reikia laukti taip kaip laukė šventosios moterys, tegalvojant apie Prisikėlimo liturgiją. Šiandien reikia žvelgti į Mariją: kaip Ji laukia?

Marija išgyvena Kryžiaus slėpinį kaip didžią vestuvių paslaptį, Dievo ir žmonijos vestuvių, jose Dievas ateina susivienyti su žmogaus širdimi išmintyje, kuri buvo prarasta. Šiandien Marija išgyvena didįjį Dievo šabą ne vien kaip poilsį, bet ir kaip didįjį Meilės darbą, tai, ką Bažnyčia apibrėžia mūsų Tikėjimo išpažinime teiginiu „...buvo palaidotas ir nužengė į pragarus.” Jėzaus ir žmonijos vestuvės reikalauja iš Jėzaus didelio darbo: eiti ir susirasti visą, nuo pat Adomo, paklydusią žmoniją. Jis leidžiasi ieškoti Adomo. Tai ne menkniekis! Adomo ir Ievos. Dar labiau Ievos: juk ji yra kiek atsakinga už katastrofą. Jėzaus sielos nužengimas į pragarus - tai didis Sužadėtinio darbas, suburiant visą žmoniją, visą iki Jo buvusią žmoniją. Paguldymas į kapą - tai Jėzaus kūno palaidojimas į žemę, iš kurios esame nulipdyti. Esame nulipdyti iš žemės, o Jis savo mirusiu Kūnu prisiliečia prie šios žemės, kad savo prisikėlimu visa perkurtų ir padarytų naują žemę ir naują žmogaus kūną. Koks didis Jėzaus darbas! Šis darbas nenutrūksta: tai ne mūsų įsivaizduojamas poilsis. „Mano Tėvas darbuojasi lig šiolei, todėl ir aš darbuojuosi” (Jn 5, 17), - sako Jėzus.

Tik Marija, išgyvendama savo tikėjimu Dievo ir žmonijos vestuves, gerai mato nieko nesuprantančių apaštalų nusiminimą. Mes suvokiame, kodėl Bažnyčia pripažįsta Marijos tikėjimą kaip savo. Vatikano II Susirinkime Šventasis Tėvas Paulius VI Mariją paskelbė Bažnyčios Motina. Pasakojama, kad kažkuris teologas priminė Popiežiui vieno Bažnyčios tėvo žodžius, jog Kapo laikotarpiu visas Bažnyčios tikėjimas susikaupė Marijos širdyje. Popiežius Paulius VI suprato, kad reikia Mariją paskelbti Bažnyčios Motina, jos tikėjimo Motina. Visas Bažnyčios tikėjimo skleidimas yra tik Marijos tikėjimo skleidimasis. Mums „nužengimo į pragarus” teiginys gal neatrodo labai svarbiu. Tačiau tai mes kartojame kiekvieną sekmadienį, išpažindami savo tikėjimą. Būdami katalikai esame atsakingi, kaip ir Jėzus, už visus žmones, o ypač už tuos, kurie esti skaistykloje. Marija seka Kristumi visur, kur tik Jis eina, nevēluodama, neprarasdama laiko. Todėl Ji yra tikėjimo pavyzdys.

Tuo pat metu Marija mato, kad mokiniai negali taip uoliai sekti Jėzumi ... Todėl Marija laukia kartu su vēluojančiais mokiniais. Jie pavēlavo prie Kryžiaus, dar labiau vēluoja, kai Jėzus nužengia į pragarus. Bet Marija, sekdamą Jėzų, lydėdamą Avinėlių visur, kur tik Jis eina (plg. Apr 14, 4), pasilieka su mokiniais. Prisiminkime Kaną, ten įvykusias vestuves. Marija pastebi žmonių vargą: jie

ruošė didžiulį pokylį ir pristigo vyno. Marija skuba pasakyti Jėzui: „Jie nebeturi vyno.“ (Jn 2, 3) Vynas Šventajame Rašte simbolizuoja Išmintį. Šabo metu Marija elgiasi panašiai. Ji pasilieka su mokiniais ir meldžia Jėzų. Ji atiduoda Jėzui Jo apaštalų vargingumą, jiems pristigus tikėjimo. Jie nebeturi jėgos tikėti iki galo. Jie pamiršo Jėzaus žodžius: „Aš esu Prisiškėlimas.“ (Jn 11, 25) Jie užmiršo Jo paskutinį padrašinimą: „Būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį!“ (Jn 16, 33) Marija skubina Jėzaus valandą kaip Kanoje, Jėzaus pasirodymo mokiniams valandą, kad apaštalai išvystų Jėzaus šlovę. Atsimenate, po Kanos stebuklo „Jis parodė savo šlovę, ir mokiniai įtikėjo.“ (Jn 2, 11)

Marija laukia kartu su mokiniais ne pasyviai, bet kaip motina, nešanti savo vaikų vargingumą, jiems pristigus jėgos tikėti ir viltis nuostabiomis vestuvėmis, prasidėjusiomis prie Kryžiaus. Juk jie nematė Jėzaus šlovės ant Kryžiaus. Aišku, ji yra paslėpta, nes kalbama apie didįjį Meilės slėpinį.

Šiandien Bažnyčia nori, kad mes šitaip lauktume. Ji mums duoda Kapo slėpinio malonę, kad mes nūdienos žmonijai būtume Jėzaus šlovės pasirodymo skatintojai. Esame atsakingi, kaip Marija, atiduoti besidarbuojančiam Jėzui vargingumą, tiek savo, tiek šių dienų nebetikinčiųjų vargingumą. Mes jau žinome, kad Jėzus prisikėlė. Žinome, kad Jėzaus šlovė gyvena mūsų pasaulyje, kad mūsų pasaulis yra kupinas Jėzaus šlovės, bet pasaulis nežino, nes nebetiki, užsiima svarbesniais dalykais, manydamas, kad gali išsigelbėti pats. Mūsų laukimas - tai laukimas meldžiantis, kaip Marijos: „Jie nebeturi vyno.“ (Jn 2, 3) Jie prarado vestuvių džiaugsmą, Dievo ir žmonijos vestuvių džiaugsmą, jų širdžių ir Dievo Širdies vestuvių džiaugsmą. Jie nebetiki. Jie prarado tikėjimo Išmintį. Vis girdžiu Šventojo Tėvo žodžius: „Šių dienų mūsų pasauliui labiausiai trūksta išminties.“

Mūsų malda tebūna tokia: „Viešpatie, parodyk nūdienos žmonėms savo šlovę, kaip Kanoje, kad jie įtikėtų ir atrastų džiaugsmą.“ Ne vinas džiugina žmogaus širdį, o Išmintis! Kol neieškome išminties, mūsų širdis liūdi.

Kas ši Jėzaus šlovė pasaulyje sklindanti nuo Kryžiaus ir Prisiškėjimo? Žydo akimis, šlovė tai Dievo buvimo ir galybės pasirodymas. Kai Dievas pasirodo, tai galima pajusti. Mums Jėzaus šlovė, pasirodymas slypi ne stebukle, kaip Kanoje, bet tikėjimo paslapyje. Tai ne griaustinio trenksmas, ne išoriniai pasirodymai, ne stebuklai – tai didi paslaptis. Patirtis, pasirodant didžiai paslapčiai. Nėra meilės be patirties. Kokia yra ši patirtis, šis Jėzaus perėjimas, paliekantis pėdsaką, lyg degančią liepsną? Sužinome, kas yra ugnis, kuomet nusideginame. Kokia ši Jėzaus šlovė? Tai Šventoji Dvasia. Šv. Paulius sako: „Ir pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai.“ (Rom 8, 16) Akivaizdu, kad ši šlovė yra paslėpta mūsų širdyje, nes ji per didelė, kad liktų tik išorine materija. Vidus yra didesnis už išorę.

Nūdienos perdėm pozityvistiniame pasaulyje mums būtina patikėti, kad vidinis gyvenimas yra didingesnis už išorinį. Kadangi viduje yra tokios gelmės, jos gali pasirodyti išoriškai. Jėzaus šlovė – Šventoji Dvasia – įveikia visas ribas, kaip ugnis. Negalite sutrukdyti ugniai peržengti ribas, pranokti visus susitarimus, nes meilė pranoksta visus susitarimus. Tai leidžia Jėzui pasirodyti mūsų tikėjimui ir mus moko per brolišką meilę regimai parodyti Jo buvimą savo mistiniame Kūne. Prašome to savo broliams, bet galbūt mums patiems pristinga narsos tikėti šiuo meilės patyrimu, meilės, pranokstančios visas ribas. Prašome, kad Jėzus atsiųstų į mūsų brolių širdis Šventąją Dvasią, Išminti, naująjį vyną, vestuvių vyną. Visiems nūdienos žmonėms, kurie nebežino, kur besą. Panašiai kaip apaštalai jie ėmė suktis ratu... Reikia jų vidų sukresti Jėzaus pasirodymu, Šventosios Dvasios atsiuntimu. Kad Šventoji Dvasia juos sukrestų, paliestų ir apdegintų. Mums patiems tai irgi praverstų.

Mūsų vaidmuo Bažnyčioje, kaip ir Marijos, yra melsti Jėzų už visus žmones, ypač už tuos, kurie, būdami Bažnyčioje, nėra sutikę Jėzaus šlovės. Jie įvykdo visas krikščionių pareigas, paklūsta Bažnyčiai, atlieka tai, kas pridera, praktikuoja savo religiją. Bet reikia daugiau nuveikti. Dar yra ir vidinė liturgija, vidinė religija, kur Jėzus gali apreikšti savo šlovę. Mes gavome misiją liudyti Jėzaus šlovę: Šventosios Dvasios, Ugnies Dvasios atidavimą, krikštą Šventąja Dvasia ir Ugnimi, Meilės Ugnimi, besiskleidžiančia iš vidaus per brolišką meilę ir tampančia regima. „Pažiūrėkite, kaip jie vienas kitą myli“, - buvo sakoma apie pirmuosius krikščionis.

Trys didžiosios dienos - tai Tėvo dienos. Didįjį Penktadienį Tėvas atiduoda savo Sūnų pasauliui. Tai didysis Tėvo darbas. Tėvas atiduoda savo Sūnų pasauliui, žmonėms, nusidėjėliams, kad Sūnus neštų viso pasaulio kančią, sugražintų visas paklydusias avis. Čia dirba Tėvas - pasiunčia mylimąjį Sūnų, kad suburtų savo mylimuosius vaikus. Sūnus paklūsta iki Kryžiaus mirties.

Didįjį Šeštadienį Tėvas ilsisi: Jis atiduoda visą savo tėvišką galią Sūnui, kad tapęs Avinėliu Sūnus teiktų avelėms gyvybę. Dabar dirba Sūnus, Jam reikia surinkti visas avelės nuo Adomo iki paskutiniojo žmogaus, sutelkti visą visatą. Jėzus palaidojamas žemėje kad prisiliestų prie mūsų kosmoso, mūsų fizinės visatos, kad galiausiai ją prisiimtų prisikeldamas. Jėzus dirba, kad įkvėptų Šventąją Dvasią, dievišką Išmintį.

Trečioji diena - tai Šventosios Dvasios diena, krikšto diena. Trečioji diena - tai minutė, Jėzus prisikelia tučtuojau, vidury nakties, nes Šventoji Dvasia yra meilė, o meilė visuomet skuba, nelaukdama visos dienos! Nuostabu matyti šią Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios darbo liturgiją. Šventosios Dvasios darbas - uždegti Ugnį. Uždegti ne charizmatiniu būdu (nes charizmos - dar tik ženklai), o realiai, kad mūsų širdyje atsirastų nauja gyvybė. Uždegti slaptose, kad Šventoji Dvasia dirbtų ir skleistų Tėvo Meilę, mus susiejančią su mūsų broliais, su visais žmonėmis.

Šiandien mums svarbu suvokti savo atsakomybę už visą žmoniją. Mes taip pat turime dirbti, nes esame pakrikštyti ne tik vandeniui, bet ir Šventąja Dvasia. Mūsų krikščioniškas krikštas nėra vien krikštas vandeniui, bet ir Šventosios Dvasios Ugnies krikštas. Vandens negana. Galvoju apie tuos, kurie bus pakrikštyti šianakt. Reikia melstis, kad jie būtų pakrikštyti ne vien vandeniui, bet Šventąja Dvasia ir Ugnimi. Kad jie gautų Jėzaus šlovę. Ši šlovė padarys juos liudytojais. Šlovė yra mūsų pašaukimas. Sunku atrasti, kad mūsų pašaukimas - tai šlovė, Jėzaus šlovė. Prisiminkime, šv. Jono Evangelijos septynioliktame skyriuje Jėzus meldžiasi: „Aš pašlovintas juose.“ (Jn 17,10) Tai reiškia, kad be mūsų Jėzus negali paliudyti pasauliui savo šlovės. Tokios didelės atsakomybės akivaizdoje mes esame tokie trapūs, tokie vargani. Bet mes dar ir bailūs, nelabai narsūs, o juk turime savyje Ugnį. Ką gi reikia daryti? Kaip pasiekti visus brolius? Reikia leisti Ugniai deginti mus vis labiau ir pranokti visas mūsų ribas, kad vis labiau mylėtume. Negana nei žodžių, nei liturgijos. Mūsų gyvenimas turi spinduliuoti šią liepsną. Ugnis šildo ir nušviečia. Mums reikia tapti šia Ugnimi, kad parodytume Jėzaus šlovę, regimą Jėzaus šlovę.

Kaip? Per meilę, per Jėzaus meilę mums ir Jėzaus meilę broliams per mus. Jėzaus šlovės didžioji vieta - tai ši meilė, kuri mus susieja su Juo ir su mūsų broliais. Prisiminkime šv. Jono Evangelijos penkioliktą skyrių: Krikšto malonės dėka esame iškiepyti į Jėzų kaip šakelės į vynmedį, kad patys neštume visus vynmedžio vaisius, Jėzaus meilės žmonėms vaisius. Jėzus mums užleidžia savo vietą, trokšdamas, kad savo varganu gyvenimu neštume Jam visą Jo vaisių. Kas tas vaisius? Šventoji Dvasia. Meilė. Jėzus sako: „Kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau.“ (Jn 15, 12) Leisti, kad Jis mus mylėtų, kad ši meilė laimėtų mūsų brolių širdis - tai vienintelis būdas Jėzaus šlovei tapti regima pasaulyje.

Mylime žmones, kai meldžiamės, kad jiems pasirodytų Jėzaus šlovė. Lengva visus žmones mylėti anonimiškai, bet reikia pradėti mylėti šalia esančius tokius, kokie jie yra. Lengviau mylėti tuos, kurie toli! Esame įskiepyti į Kristų ir gauname visus Kryžiaus syvus, kad neštume pasauliui gerus vaisius, valgomus vaisius, kuriais galėtų pasisotinti mūsų broliai. Patikėkime Jėzui savo gyvenimą, kad Jis mus atiduotų broliams. Kryžiaus syvai - tai dieviška meilė. Meilė nori atsiduoti per mūsų mažas ir dideles pastangas, sėjant meilę aplinkui.

Nūdienos pasauliui, labiau nei praėjusiems laikams, reikia didžiulės pastangos valingai liudyti Evangelijos išmintį, ypač žmogišką Evangelijos išmintį, kad žmogus taptų tikru žmogumi. Vatikano II Susirinkimas reikalauja atsiverti pasauliui, kad nūdienos pasaulis suprastų didžiausią Evangelijos žmogiškumą. Pasaulyje, kuriame klesti ateizmas, liudyti, jog Dievas yra žmogiškesnis už visus žmones, o be Dievo - žmogus žmogui tampa vilku! Šv. Kryžiaus Jonas sakė: „Sėkite meilę ir pjausite meilę.“ Šiandien galėtume pasakyti: „Sėkite šviesą ir pjausite Jėzaus šlovę.“ Neverta raudoti dėl baisių šio pasaulio tamsybių. Reikia mylėti kaip Tėvas, kuris „Taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų.“ (Jn 3, 16) Dabar Jėzus mus atiduoda pasauliui. Kaip Tėvas - Jėzų, taip Jėzus - mus. Kvėpia mums Šventąją Dvasią ir atiduoda mus pasauliui: „Tai mano mistinis Kūnas, atiduotas už visus žmones.“

Mes esame Eucharistija. Su sąlyga, kad esame grūdai vienoje duonoje, kad esame tikru Kristaus mistiniu Kūnu. Mums reikia tapti valgomais nūdienos žmonėmis. Ugnies krikštas įvyksta, kai mes tampame Ugnies Eucharistija, kasdiene brolių duona.

Ką reiškia tai, kad atnaujinsime savo Krikšto pažadus kartu su krikštijamaisiais? Žinia, atsizadėsime blogio ir pakartosime tikėjimo išpažinimą. Formulotė paruošta, telieka pakartoti. Tuo metu melskitės Marijai, tikėjimo pavyzdžiui, kad Ji padėtų suprasti, jog pažadėdami gyventi šiuo tikėjimu jūs sutinkate tapti nauja Ugnimi ir norite naujo Šventosios Dvasios ir Ugnies krikšto. Jūs trokštate ne tik priimti Eucharistiją, bet ir patys tapti tikra duona, gera duona, gardžia duona savo broliams, duona, nešančia broliams Prisikėlimo džiaugsmą.

Štai kaip mes laukiame Prisikėlimo. Ne žvalgomės į laikrodį, bet žvelgiame į Mariją. Dėl nuodėmės būdami panašūs į apdžiūvusius medžius, mes žinome, kad Šventoji Dvasia ateina uždegti padžiūvusį medį nauja Ugnimi, kad pasaulyje spindėtų Jėzaus šlovė.

Iš prancūzų kalbos vertė Margarita Aučynienė ir Jonas Morkus